

Arrest

nr. 104 272 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Sylvie MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster

1.1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Bagdad, Centraal-Irak. U zou in 2003 afgestudeerd zijn aan de universiteit van Bagdad waar u computerwetenschappen volgde. In 2004 zou u als bediende beginnen werken op de universiteit van Mustanseriya, faculteit geneeskunde. Na zes maanden zou u uw werkzaamheden op de universiteit hebben stopgezet en u zou, samen met vier andere vrouwen de vereniging 'Shams' - een organisatie die hulp biedt aan weduwen en weeskinderen - hebben opgericht. In concreto zouden jullie zelf tal van activiteiten hebben opgezet om geld en goederen in te zamelen, jullie zouden cursussen hebben georganiseerd, etc. en eveneens hebben samengewerkt met verschillende niet-

gouvernementele organisaties (ngo's). Persoonlijk zou u verantwoordelijk geweest zijn voor het organiseren van de activiteiten van Shams en u zou tevens als tussenpersoon hebben opgetreden tussen de weduwen/families en uw organisatie. In 2005 zou u gehuwd zijn met uw echtgenoot Y.R.A.J.R. (O.V...), een Irakees van Turkmeense origine. In 2009 zou u voor het eerst vernomen hebben dat er fraude werd gepleegd binnen de dienst "sociale zorg", een dienst behorend tot het ministerie van Arbeid en Sociale Zaken die instond voor het uitbetalen van weduwnuitkeringen. Hoe langer hoe meer zou u van verschillende weduwen met wie u, via Shams, contact had, vernomen hebben dat ze niet hun volledige uitkering kregen uitbetaald, werden afgeperst, of andere problemen kenden. Ook via ambtenaren, werkzaam op het betreffende ministerie, en via leden van ngo's zou u hieromtrent zijn ingelicht. Geleidelijk aan zou u van almaar meer personen klachten hebben ontvangen omtrent deze frauduleuze praktijken. U zou deze informatie hebben doorgegeven aan de voorzitter van Shams, D.A.A., die op haar beurt contact opnam met parlementsleden om een oplossing te zoeken voor het probleem. Jullie zouden eveneens verschillende conferenties hebben gehouden waar het probleem werd aangekaart en op 4 maart 2011 zouden jullie een demonstratie georganiseerd hebben waarin aandacht werd gevraagd voor de weduwen en wezen. Daar jullie acties niet het verhoopte resultaat kenden, zou u, samen met de andere vier vrouwen met wie u Shams had opgericht, op 15 juni 2011 bij het kantoor van vice-president Nuri Al-Maliki een klacht hebben ingediend tegen het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken omwille van de corruptie en fraude die er werd gepleegd. Jullie zouden ondermeer de dienst "sociale zorg", onder toezicht van N.A.-R., hebben vermeld en jullie zouden eveneens de naam hebben genoemd van een zekere H.A.-Z. die, ondanks de vele aanhoudingsbevelen die tegen hem waren uitgevaardigd, de functie van algemeen inspecteur waarnam op het ministerie van Arbeid en Sociale Zaken. Op 11 juli 2011 zouden onbekende, gewapende personen het kantoor van Shams zijn binnengevallen. Alle documenten in verband met de klacht tegen het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken zouden in beslag genomen zijn, de inboedel zou zijn vernield en de computers en documenten van de organisatie zouden ontvreemd zijn. De personen die toen in het gebouw aanwezig waren, i.c. een bewaker, de secretaresse van Shams en twee zonen van de voorzitter mevrouw D., zouden eveneens zijn meegenomen. Uzelf zou op dat moment niet aanwezig geweest zijn maar zou, via mevrouw D., zijn ingelicht. Vier dagen later zou u nogmaals zijn opgebeld door mevrouw D. met de melding dat de secretaresse en bewaker waren vrijgelaten. Op dat moment zou u eveneens vernomen hebben dat de mannen die jullie kantoor hadden aangevallen behoorden tot de entourage van N.A.-R.. Tevens zou u zijn ingelicht dat die mannen vragen hadden gesteld over de oprichters van Shams en hun verblijfplaats. Ook uw naam zou hierbij gevallen zijn. Nadat u dit nieuws vernam zou u uit veiligheidsoverwegingen uw woning niet meer verlaten hebben. Op 20 juli 2011 zou er een bom in uw tuin ontploft zijn. De politie, die de knal had gehoord, zou direct ter plekke gekomen zijn en bij uw burelen navraag hebben gedaan omtrent de daders, doch tevergeefs. U zou eveneens een klacht hebben ingediend maar tot op heden heeft u geen idee wie de aanslag heeft gepleegd. U vermoedt echter dat de aanval op uw woning te maken heeft met de klacht die u, met Shams, indiende tegen het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken. U zou na deze gebeurtenis mevrouw D. gecontacteerd hebben met de vraag de overige oprichters van Shams te verwittigen. Hierop zou mevrouw D. naar Amman (Jordanië) getrokken zijn en zouden uw overige collega's eveneens uit Bagdad vertrokken zijn. Door het trauma van de aanslag op uw woning zou u een dokter hebben geraadpleegd om medicijnen te krijgen. Tot aan uw vertrek uit Irak zou u, met uw gezin, vervolgens bij verschillende personen op verschillende plaatsen in Bagdad verbleven hebben. Op 15 september 2011 zou u, met uw echtgenoot en uw minderjarige dochter, Bagdad met jullie eigen paspoorten en per vliegtuig verlaten hebben. Jullie zouden naar Turkije zijn gevlogen waar jullie in een huis van de smokkelaar verbleven. Vervolgens zou u, met uw gezin, op 1 november 2011 met valse reisdocumenten vanuit Istanbul vertrokken zijn. U zou op diezelfde dag in België zijn aangekomen en diende op 3 november 2011 een asielaanvraag in.

Na uw aankomst in België zou u nog contact hebben genomen met mevrouw Deha met de vraag u een attest te bezorgen aangaande Shams. In haar antwoord zou ze u hebben laten weten dat ze momenteel in Amman verblijft maar geregeld naar Bagdad terugkeert om te proberen haar zonen vrij te krijgen. Via tussenkomst van uw moeder zou u in mei 2012 in België een attest van mevrouw Deha hebben ontvangen. Na uw aankomst in België zou u via uw echtgenoot vernomen hebben dat zijn moeder hem, vermoedelijk toen jullie nog in Bagdad waren, inlichtte dat onbekende personen bij een winkelier in uw voormalige woonwijk Ameriya, naar jullie hadden gevraagd. U vreest in geval van terugkeer te worden gedood door N.A.-R. en zijn groepering.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart van uw echtgenoot, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot, de identiteitskaart van uw minderjarige dochtertje, het nationaliteitsbewijs van uw minderjarige dochtertje, een kopie van een voedselrantsoenkaart op naam van uw schoonmoeder, een kopie van een

woonstkaart, uw huwelijksakte voorzien van een vertaling, een gelegaliseerde kopie van een klacht bij de politie, een print van een attest van de organisatie Shams, een attest van de organisatie Shams, uw werkbadge van Shams, een kleurenkopie van het registratiecertificaat van Shams, twee foto's van uzelf in de gebouwen van Shams, vijf foto's van uw woning en elf foto's van uw vernielde woning na de aanslag, een CD-rom met filmpjes betreffende Shams, een medisch attest aangaande de medicatie die u moet nemen en de psychologische problemen waar u mee kampt en twee diploma's op naam van uw echtgenoot."

1.2. Over de gegrondheid van het beroep

1.2.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekers verwijzen naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en trachten het voorliggende asielrelaas hierin te passen. Verder stellen zij het niet eens te zijn met de concrete motieven van de bestreden beslissing en trachten zij deze te weerleggen.

1.2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekers, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

1.2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

1.2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

"Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald door de definitie voor subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Volgens uw verklaringen vreest u te worden gedood door N. A.-R. en zijn groepering in geval van terugkeer naar Irak en dit omwille van de klacht die u, samen met de oprichters van Shams, tegen hem indiende omwille van de fraude die binnen zijn ministerie werd gepleegd. Dient te worden opgemerkt dat er ten zeerste kan getwijfeld worden aan de problemen die u, omwille van de klacht die jullie indienden, in Irak zou hebben gekend en dit omwille van volgende redenen.

Wat betreft de inval in het kantoor van Shams door de mannen van A.-R. dient vooreerst te worden gewezen op uw gebrekkige interesse in deze zaak. U verklaarde via de voorzitter te zijn ingelicht omtrent de inval, de arrestatie van vier medewerkers, de vrijlating van de secretaresse en de bewaker, het feit dat de mannen van A.-R. achter de inval zaten én het feit dat de mannen van A.-R. naar "de oprichters van Shams" - waartoe ook uzelf behoort - en hun verblijfplaats hadden gevraagd. U heeft echter geen idee hoe de voorzitter op de dag van de inval hierover werd ingelicht en kon niet verduidelijken hoe de mannen die het kantoor binnenvielen eruit zagen (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 17). Dat u geen gedetailleerde informatie hieromtrent kan geven, kan tot op zekere hoogte worden aangenomen gezien u die dag niet zelf aanwezig was in het kantoor. De vaststelling echter dat u zelf uitdrukkelijk verklaarde dat u niet veel sprak met de voorzitter over de aanval op het kantoor en bijgevolg ook niet weet of zij meer informatie had omtrent de aanvallers, behalve het feit dat ze gewapend waren (zie gehoorverslag CGVS p. 17), doet toch wel vragen rijzen. U verklaarde voorts dat u, na de inval, op aanraden van de voorzitter niet meer naar het kantoor ging, maar uit verklaringen blijkt nergens dat u op een andere manier actief gepoogd heeft bijkomende informatie te verkrijgen. Rekening houdend met het feit dat u één van de oprichters bent van Shams kan er redelijkerwijs toch van u worden verwacht dat u iets meer interesse aan de dag zou leggen om u aangaande deze aanval en/of het lot van uw medewerkers te informeren en hiertoe zelf enig initiatief zou nemen. Dient voorts te worden opgemerkt dat u, ook nadat u van de voorzitter vernam dat de mannen van A.-R. via de secretaresse en bewaker van Shams hadden gevraagd naar u en uw verblijfplaats, geen verdere navraag heeft gedaan hieromtrent. Op de vraag of de secretaresse en bewaker tijdens hun detentie hadden vernomen waarom men naar u en de overige oprichters op zoek was, repliceerde u uitdrukkelijk "Neen, ik denk niet dat ze dat aan de bewaker of secretaresse gaan zeggen" (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Een dergelijk antwoord impliceert duidelijk dat u, hetzij 'via via' hetzij rechtstreeks, geen verdere navraag heeft gedaan bij de secretaresse en de bewaker. Uw desinteresse raakt aan de kern van uw relaas en doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u voorts, na te hebben vernomen dat men naar u had gevraagd, in uw eigen woning verblijft en uw echtgenoot nog steeds uit werken gaat (zie gehoorverslag CGVS p. 15), doet eens te meer vragen rijzen bij de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging en bijgevolg bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Er kan immers worden verwacht dat u zo snel mogelijk uw gezin zou willen in veiligheid brengen indien u daadwerkelijk door de mannen van A.-R. - een minister in de huidige Iraakse regering - zou worden gezocht, temeer daar het meer dan waarschijnlijk voor een minister niet al te moeilijk kan zijn om iemands adres na te gaan.

Daarenboven kan hier nog worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen betreffende de aanval in het kantoor van Shams. Het attest van Shams, dd. 7/5/2012, betreft louter een print waarvan de authenticiteit sowieso niet kan worden nagegaan. Los van deze vaststelling betreft het voorts een attest, opgesteld door de voorzitter van Shams en dit op uw eigen vraag. Het spreekt voor zich dat, gezien het gesolliciteerd karakter van dit document, hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Alsook kunnen er vraagtekens worden geplaatst bij de vaststelling dat u, op het moment van uw klacht naar aanleiding van de explosie in uw tuin (zie infra), geen enkele melding maakte van de inval in het kantoor van Shams. Naar uw mening zijn de inval in het kantoor en de aanval op uw woning nochtans het gevolg van een klacht die jullie indienden tegen N. A.-R.. Dat u geen melding maakte van de aanval op het kantoor omdat u het probleem niet groter wilde maken, kan geenszins worden weerhouden temeer u uitdrukkelijk stelde dat u wél een klacht indiende omwille van de explosie omdat u wilde dat de politie de zaak zou onderzoeken (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Dat u een dergelijke belangrijke en gelieerde gebeurtenis zoals de inval totaal onvermeld zou laten, valt niet te begrijpen.

Dat u evenmin enig tastbaar begin van bewijs kan voorleggen aangaande de klacht die jullie zouden hebben ingediend tegen N. A.-R., is een extra element dat eens te meer afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Er kan van u immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u enig bewijsstuk zou kunnen voorleggen betreffende de klacht tegen N. A.-R.. Zo verklaarde u immers dat uw collega's, via ambtenaren werkzaam op het ministerie bij A.-R., informatie kregen over de fraude die er werd gepleegd, jullie vernamen via leden van de ngo's welke wanpraktijken er plaatsvonden op het ministerie én de voorzitter van Shams had contacten met verschillende parlementsleden om een oplossing te vinden voor het probleem (zie gehoorverslag CGVS p. 12 en 13). Ook al zou het geloofwaardig zijn dat alle documenten die jullie hadden in verband met de klacht werden vernield bij de inval in het kantoor,

quod non, dan nog toont u geenszins aan waarom het niet mogelijk zou zijn om, via uw voormalige collega's, parlementsleden, ngo's, ed. enig objectief bewijsstuk aangaande de klacht tegen A.-R. voor te leggen.

Aangaande de explosie in uw woning, kunnen voorts eveneens een aantal opmerkingen worden gemaakt. Zo blijkt u vooreerst niet te weten wie de aanslag heeft gepleegd. U komt in uw verklaringen niet verder dan het uiten van het vermoeden dat de aanslag te maken heeft met de klacht die u indiende tegen N. A.-R. (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Rekening houdend met bovenstaande bevindingen aangaande klacht en de inval in het kantoor van Shams, dient vooreerst het nodige voorbehoud te worden gemaakt bij uw veronderstelling. U brengt doorheen uw verklaringen voor het overige geen enkel concreet element aan dat uw vermoeden kan staven, wel integendeel. Indien er daadwerkelijk een aanslag op uw woning zou zijn gepleegd omwille van de klacht die u indiende tegen N. A.-R., kan men zich ten eerste afvragen waarom dit pas op 20 juli 2011 - ruim een maand nadat jullie een klacht indienden - geschiedde. Zoals hoger reeds aangehaald lijkt het weinig waarschijnlijk dat A.-R. niet de mogelijkheid zou hebben direct uw juiste adres te weten te komen en onmiddellijk tot actie over te gaan. In de lijn van dit gegeven kunnen eveneens vragen worden gesteld bij het feit dat enkel uw woning het voorwerp van een aanslag uitmaakte. U hiernaar gevraagd kon u hieromtrent geen duidelijke verklaring geven. U kwam binnen uw verklaringen niet verder dan erop te wijzen dat dit te maken had met de ligging van uw woning en het feit dat uw woning niet goed beveiligd is (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Dat een groepering, in opdracht van een minister, het al dan niet plegen van een aanslag zou laten afhangen van de positie en beveiliging van een woning, kan ten eerste worden betwijfeld. Bovendien kan niet worden ingezien waarom het makkelijker zou geweest zijn om een aanslag te plegen op uw woning, temeer daar de aanslag bestond uit het gooien van een explosief in uw tuin (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Indien uw woning daadwerkelijk zou zijn aangevallen omwille van de klacht die jullie indienden tegen A.-R., kan toch worden verwacht dat de overige oprichtsters van Shams eveneens problemen zouden (hebben) (ge)ken(d)nen. Het feit dat uw voormalige collega's direct na de aanslag op uw woning zouden gevlucht zijn, doet hieraan geen enkele afbreuk. Voorts is het ook opmerkelijk dat u weerom geen moeite heeft gedaan om contact op te nemen met uw collega's na de aanval op uw woning om u te vergewissen van hun wedervaren en /of hen duidelijk te informeren over de gebeurtenis. U contacteerde enkel de voorzitter en vroeg haar om de anderen te verwittigen maar informeerde zelf niet naar hun situatie (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Uw stelling dat u getraumatiseerd was door de aanslag, niet in staat was contact op te nemen met uw collega's én niet wilde dat iemand uw nieuw nummer zou kennen, kunnen uw nalatigheid om u bijkomend te informeren niet vergoelijken.

Dat u door de aanslag op uw woning getraumatiseerd was, toont u vooreerst op geen enkele manier aan. U legt weliswaar een medisch attest voor volgens hetwelk u ondermeer psychologische klachten zou kennen ten gevolge een psychologisch trauma. Dient hierbij te worden opgemerkt dat u behalve dit ene attest geen enkel ander document voorlegt waaruit blijkt dat u daadwerkelijk in behandeling was bij een arts. Er kunnen dan ook vragen worden gesteld bij de, op basis van één consultatie die plaatsvond op 24/7/2011, gestelde diagnose van psychologische stoornissen. Dat het document voorts expliciet melding maakt van een traumatische gebeurtenis die u meemaakte op 20/7/2011, wijst erop dat dit document werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen. Een arts kan immers wel bepaalde vaststellingen doen aangaande iemands geestelijke en/of fysieke gezondheid maar kan geen uitsluitel geven omtrent de omstandigheden waarin iemand bepaalde letsels van psychische aard opliep, laat staan de exacte datum bepalen waarop iemand een traumatische ervaring heeft ervaren. Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen kunnen dan ook vragen worden gesteld bij de objectiviteit van het door u voorgelegde medische attest. Wat er ook van zij, dat u niet in staat zou geweest zijn uw collega's te contacteren, toont niet aan waarom u niet de mogelijkheid had, via uw echtgenoot of derden, contact met hen op te nemen. Evenmin toont u aan waarom het niet mogelijk zou geweest om, zonder uw nieuw telefoonnummer kenbaar te moeten maken, uw voormalige collega's te contacteren. U heeft tot op heden nimmer een poging gedaan om uw voormalige collega's te contacteren, terwijl u in België wel in veiligheid vertoeft én wel in staat was een mail te sturen naar de voorzitter van Shams met de vraag u een attest betreffende uw (beweerde) problemen op te sturen.

Bovendien kan ook hier worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs voorlegt ter staving van uw bewering dat uw woning werd vernield ten gevolge van de klacht die u indiende tegen N. A.-R.. U legt weliswaar een gelegaliseerde kopie voor van een klacht die u indiende bij de politie naar aanleiding van de aanslag op uw woning. Kan hier vooreerst worden opgemerkt dat documenten slechts bewijskracht hebben wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval. Voorts blijkt uit de informatie waarover het

CGVS beschikt, en die in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat in Irak alle mogelijke documenten tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor deze stukken slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Hoe dan ook, uit het voorgelegde proces-verbaal kan hoogstens worden afgeleid dat er op 20/7/2011 een explosief in uw voortuin werd gegooid, doch dit document kan geenszins worden weerhouden als een tastbaar begin van bewijs ter staving van uw asielrelaas en de persoonlijke problemen met N. A.-R. die u beweert te hebben gekend in Irak. Kan hier bovendien nogmaals worden herhaald dat u enkel een vermoeden heeft dat de aanslag werd gepleegd door de mannen van A.-R. maar hiervoor geen concrete elementen heeft aangehaald. Ervan uitgaand dat uw woning wel degelijk werd vernield bij een explosie, heeft u geenszins in concreto aangetoond dat het een persoonlijk tegen u gerichte daad betrof. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat de veiligheidssituatie in Ameriya sowieso niet goed is, zodat deze aanslag mogelijks binnen deze context moet worden gezien (zie gehoorverslag CGVS p. 16).

De ernst van de door u beweerde vervolgingsvrees en geloofwaardigheid van uw relaas wordt tot slot eens te meer ondermijnd door de vaststelling dat u legaal, met uw eigen paspoort en per vliegtuig, Irak heeft verlaten. Uw opmerking dat u niet officieel wordt gezocht door N. A.-R. daar gelaten, kunnen er toch vragen worden gesteld bij uw manier van reizen. De vaststelling dat u, die beweert problemen te kennen met een minister, besluit om op legale wijze met uw eigen paspoort uw land van herkomst te verlaten, klemmt ten eerste met de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Er kan immers worden verwacht dat u rekening zou houden met het feit dat uw naam officieus werd doorgegeven en bijgevolg niet het risico zou lopen door de Iraakse autoriteiten op de luchthaven te worden tegengehouden, indien uw verklaringen betreffende uw problemen met N. A.-R. op waarheid berusten.

Wat tot slot het feit betreft dat u via uw echtgenoot zou hebben vernomen dat onbekenden naar jullie waren komen vragen in een winkel in de buurt, moet er worden opgemerkt dat u weerom louter vermoedens heeft als zou dit iets te maken kunnen hebben met uw voorgaande problemen. Echter, zoals hierboven reeds duidelijk en afdoende werd uiteengezet, kan aan deze problemen geen geloof worden gehecht. U heeft voorts doorheen uw verklaringen ook niet aannemelijk gemaakt dat de personen die éénmalig naar jullie vroegen kwaad in de zin hebben. U kwam doorheen uw verklaringen immers niet verder dan op te werpen dat uw echtgenoot u inlichtte dat hij via zijn moeder vernam dat onbekenden naar jullie vroegen. U kon echter niet zeggen wanneer deze personen naar jullie vroegen, wie deze personen zijn en evenmin kon u verduidelijken waarom zij naar jullie vroegen. U stelde echter wel uitdrukkelijk dat deze personen niet eens uw naam noemden doch enkel navraag deden naar "de eigenaars van de woning", "hun verblijfplaats" en "hun eventuele terugkeer" (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 17). U bleek bovendien niet te weten of er voor het overige nog verdere ontwikkelingen waren (zie gehoorverslag CGVS p. 7).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen dient dan ook te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

[...]

De door u voorgelegde documenten zijn tenslotte niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, alsook de identiteitskaarten van uw echtgenoot en dochtertje, de diploma's van uw echtgenoot en uw huwelijksakte hebben immers louter betrekking op persoonsgegevens van uzelf, uw echtgenoot en uw dochtertje en deze gegevens staan niet ter discussie. Uw werkbadge van Shams, het attest van Shams, dd. 15/8/2011, de foto's bij Shams, het registratiecertificaat van Shams en de CD-rom met een filmpje betreffende de organisatie hebben enkel betrekking op de organisatie en tonen uw betrokkenheid bij deze organisatie aan, wat evenmin wordt betwist, maar vormen geen begin van bewijs van u zelfverklaarde problemen met een Iraakse minister. De kopie van de voedselrantsoenkaart en de kopie van de woonstkaart houden dan weer geen enkel verband met de door u aangehaalde feiten. Uit de overige voorgelegde foto's kan hoogstens worden afgeleid dat er vernielingen werden aangebracht aan een woning, doch om wiens woning het gaat dan wel wanneer en onder welke omstandigheden dit gebeurde blijkt niet uit deze foto's. Ook indien wordt aangenomen dat het om uw woning gaat, dan nog kunnen deze foto's niet worden weerhouden als een tastbaar begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten. De foto's van uzelf en andere personen in een woning hebben geen enkele betrekking op uw asielrelaas. Het attest van Shams, dd. 7/5/2012, het medisch attest en de gelegaliseerde kopie van het proces-verbaal werden hoger reeds geapprecieerd."

1.2.1.5. Het komt aan verzoekers toe deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

1.2.1.6. Met betrekking tot de desinteresse die de verwerende partij heeft vastgesteld wat betreft de inval en het lot van haar medewerkers en wat betreft het feit dat de mannen van A. zouden hebben gevraagd naar haar verblijfplaats, zoals uitgebreid uiteengezet in de bestreden beslissing, stelt verzoekster dat die beweerde desinteresse niet overeenstemt met de realiteit: zij heeft een grote liefde voor haar vereniging en staat nog altijd achter diens doelstellingen. Verder stelt zij dat zij niet aanwezig was tijdens de inval, dat zij desalniettemin voldoende informatie heeft gegeven en dat zij niet weet welke bijkomende informatie zij nog diende te verzamelen. Voorts stelt zij wat volgt:

"Uit het verhoor van eerste verzoekster blijkt duidelijk dat zij een gedetailleerd overzicht heeft gegeven van de gebeurtenissen die zich die dag op het kantoor van "Shams" hebben afgespeeld.

"(...) De aanval op ons kantoor was na de klacht. Op 11 juli 2011 vielen ze ons kantoor binnen.

- Wie viel het kantoor binnen?

We wisten niet wie het was maar nadat de twee zonen van de voorzitter, de bewaker en de secretaresse werden gearresteerd en de bewaker en secretaresse werden vrijgelaten wisten we dat het om de groepering ging behorend tot Al Rubaii.

- Heeft die groepering een naam? Neen, maar het zijn mensen van zijn bewaking. Naast zijn functie als minister is hij ook een belangrijk lid van de Sadr beweging.

- Op welk tijdstip was de aanval op het kantoor. Het was tussen 11 uur en 12 uur, ik was niet op het kantoor. Later vernam ik het van de voorzitter.

(...)

- Wat is er exact gebeurd die dag? Heeft u dat nadien vernomen? Ik kreeg na de aanval van de voorzitter en ze zei dat het kantoor was aangevallen door gewapende personen. Ze adviseerde mij om niet naar kantoor te komen. Ze verwittigde ook de andere personeelsleden.

- Wat heeft die groepering in het kantoor gedaan? Hoe wist de voorzitter dat het kantoor was aangevallen?

Ze waren allemaal gewapend, ze braken de deuren, de pc's, de documenten, de dossiers namen ze mee. Wat ze achterlieten werd allemaal vernield. Voor de rest lieten ze niets van documenten achter, er was niets nuttigs meer over. (...)

- Wanneer werden de secretaresse en de bewaker vrijgelaten? Na vier dagen.

- Waar werden ze vastgehouden? 4 dagen later belde de voorzitter mij en zei dat ze niet wist waar ze vastzaten maar ze had wel vernomen dat ze meegenomen waren door de mannen van Rubaii. Ze hadden gevraagd waar wij waren, waar we verbleven. Ook mijn naam werd genoemd. De voorzitter was heel bang. "

(administratief dossier van verweerster, verhoor van eerste verzoekster, p. 14)

Net zoals ze dat uitgebreid bij verweerster heeft gedaan, wenst eerste verzoekster hier opnieuw voor Uw zetel een overzicht te geven van de feiten, zoals ze zich afgespeeld hebben op 11 juli 2012. Rond de middag, ongeveer 11 uur - 12 uur, zijn gewapende mannen het kantoor van "Shams" binnengevallen. Ze begonnen te zwaaien met hun wapens en hebben iedereen bang gemaakt. Eerste verzoekster weet dat de invallers geen maskers droegen, maar kan uiteraard geen beschrijving geven van de gezichten, nu zij zelf niet bij de aanval aanwezig was. De mannen zijn toegekomen in wagens, zijn het kantoor binnengestormd en hebben binnen alles stuk geslagen en vernield. De ravage die werd aangericht was enorm. Teneinde de omvang van de schade aan te tonen, legt eerste verzoekster een foto van het kantoor na de inval voor (stuk 17). Na het spoor van vernieling die de invallers hebben aangericht hebben zij vier personen gearresteerd. Het ging om de bewaker, de secretaresse en de twee zonen van de voorzitter, mevrouw D.A.A..

De voorzitter heeft in alle paniek eerste verzoekster opgebeld en heeft haar alles verteld. Bij het telefoontje van de voorzitter werd eerste verzoekster ook gewaarschuwd niet meer naar bureau te komen.

2.

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissingen verder dat uit de verklaringen van eerste verzoekster nergens zou blijken dat zij op een of andere manier actief gepoogd heeft bijkomende informatie te verkrijgen. Verweerster gaat er ten onrechte van uit, dat er, rekening houdend met het feit dat eerste verzoekster één van de oprichters van "Shams" is, er redelijkerwijs kan worden verwacht dat eerste verzoekster meer interesse aan de dag zou leggen om aangaande de aanval en/of het lot van de medewerkers te informeren.

In tegenstelling tot hetgeen verweerster voorhoudt, heeft eerste verzoekster al het nodige gedaan om zoveel mogelijk informatie te bekomen.

De voorzitter, die op het moment van de aanval ook niet aanwezig was, heeft, na hun vrijlating de bewaker en de secretaresse "ondervraagd" over de inval en hun ontvoering. Op die manier was de voorzitter op de hoogte van alle details van de aanval en wist zij dat er vier medewerkers van haar vereniging bij de inval gearresteerd werden. De voorzitter werd op die manier ook op de hoogte gesteld van de identiteit van de aanvallers. Immers, tijdens de ondervraging van hun arrestanten, hadden de aanvallers zich "voorgesteld" als aanhangers van Al Rubai.

"Wie viel het kantoor binnen?"

We wisten niet wie het was maar nadat de twee zonen van de voorzitter, de bewaker en de secretaresse werden gearresteerd en de bewaker en secretaresse werden vrijgelaten wisten we dat het om de groepering ging behorend tot Al Rubaii. " (administratief dossier van verweerster, verhoor van eerste verzoekster, p. 14)

Eerste verzoekster heeft naderhand alle informatie vernomen van de voorzitter, mevrouw D.. Om zich nog beter te informeren heeft eerste verzoekster ook contact opgenomen met de andere mede-oprichters, maar die hadden niet meer informatie dan de informatie waarover de voorzitter beschikte.

Nu eerste verzoekster in grote mate op de hoogte was van de gebeurtenissen die zich die dag op het bureau van "Shams" hadden afgespeeld, vond zij de gekregen informatie van de voorzitter voldoende. Immers, ze kon zich een volledig beeld schetsen van de inval en de schade die de gewapende mannen hadden aangericht. Eerste verzoekster vond het in dit opzicht dan ook niet meer nodig om de andere medewerkers (bewaker en secretaresse) voor nog meer informatie te contacteren en hen opnieuw te confronteren met de traumatische gebeurtenis die zij hadden meegemaakt.

De door verzoekster geviseerde passage uit de bestreden beslissing bevat onder meer de vaststelling dat zij verklaarde geen idee te hebben gehad hoe de voorzitter van de inval had vernomen. Wat betreft haar verweer tegen dit motief acht de Raad het niet ernstig dat verzoekster een passage uit het gehoorverslag citeert maar daaruit precies haar verklaring "*Hoe de voorzitter dat vernam weet ik niet*" doelbewust weglaat. De vaststelling blijft dus, ongeacht de nieuwe verklaringen van verzoekster thans in haar verzoekschrift die gelet op het hiervoor gestelde slechts kunnen worden beschouwd als post-factum, niet strokend met hetgeen zij eerder had gesteld en dus niet geloofwaardig, dat verzoekster niet wist hoe haar de voorzitter werd gecontacteerd en, meer verontrustend, dat zij verder, op de vraag: "*Hoe zagen die personen eruit die het kantoor binnenvielen?*", stelde: "*De enige informatie die ik kreeg was dat ze gewapend waren. De voorzitter heeft niets verteld, ik weet ook niet of ze het weet. Ik weet niet of ze het weet. Ik sprak ook niet zoveel met haar over de aanval.*" (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4a, p 17). De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij van oordeel is dat deze houding van verzoekster vragen doet rijzen.

Aangaande de vaststelling van de verwerende partij dat op grond van de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij actie gepoogd heeft om meer informatie te verkrijgen, stelt zij dat zij wel al het mogelijke heeft gedaan. Zij verwijst naar het feit dat de voorzitter op de hoogste was van alle details van de aanval, dat zij haar informatie van haar kreeg en dat zij verder ook contact heeft opgenomen met de andere mede-oprichters, maar dat die niet meer informatie hadden dan deze waarover de voorzitter beschikte. Verzoekster meent dat zij op grond van de informatie van de voorzitter genoeg op de hoogte was van wat er zich tijdens de inval had afgespeeld en zij vond het dan ook niet meer nodig om de bewaker en de secretaresse voor nog meer informatie te contacteren en hen dus opnieuw te confronteren met de traumatische gebeurtenissen die zij hadden meegemaakt.

Verzoekster overtuigt geenszins. Enerzijds moet erop worden gewezen dat zij tijdens het gehoor verklaarde dat zij na het gebeuren slechts contact had met de voorzitter (ibid. p 16- 17), zodat het gestelde in het verzoekschrift dat zij contact nam met de mede-oprichters andermaal niet te rijmen valt met haar initiële verklaringen. Anderzijds kan er van verzoekster, als één van de oprichters van Shams redelijkerwijs worden verwacht dat zij meer interesse aan de dag zou leggen om informatie uit de eerste hand te krijgen over de aanval en zich over het lot van haar medewerkers -en op die manier ook over haar eigen lot- te informeren. Haar loutere bewering dat zij dat niet deed omwille van het feit dat zij zich afdoende geïnformeerd voelde en zij haar medewerkers niet opnieuw wilde confronteren met de traumatische gebeurtenissen, is niet van aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. De door de verwerende partij geschetste desinteresse wordt derhalve door de Raad bijgetreden en is van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoeksters verwijzing naar stuk 17 bij het verzoekschrift is evenmin van die aard: zij verwijst naar de bijgevoegde foto als zijnde ene opname na de inval in het kantoor van Shams, doch uit het administratief dossier blijkt dat deze voorkomt in een reeks van 11 foto's met betrekking tot dewelke verzoekster verklaarde dat het opnames waren van haar woning na de aanslag op haar huis (ibid. p. 8; zie ook stuk 17 in de farde "Documenten voorgelegd door de asielzoeker" in het administratief dossier, genummerd als stuk 13). Weerom blijkt dat verzoeksters

verklaringen in het verzoekschrift niet te rijmen vallen met wat zij tijdens het gehoor deed gelden, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

1.2.1.7. Wat betreft het motief dat het niet aannemelijk is dat verzoekster in haar eigen woning zou hebben verbleven na de inval bij Shams en haar echtgenoot nog gewoon ging werken, terwijl kan worden verwacht dat zij haar gezin zo snel als mogelijk in veiligheid wilde brengen, gezien de hoedanigheid van de belagers die blijkbaar naar haar zouden hebben gevraagd, stelt zij dat zij van oordeel was dat het stopzetten van haar werk voor Shams genoeg zou zijn en dat de aanvallers, die ook de twee zonen van de voorzitter hadden gearresteerd, het daarbij zouden laten. Verzoekster overtuigt ook op dit vlak niet: de beweerde aard van de inval, de arrestatie van de medewerkers en het feit dat naar verzoeksters verblijfplaats werd gevraagd, maken haar uitleg onverdedigbaar. Dit laatste element maakt het ook niet aannemelijk dat verzoekster toen niet wist dat zij het risico liep ook persoonlijk te worden belaagd. Met de verwerende partij kan dus worden vastgesteld dat het feit dat zij niet onmiddellijk haar gezin in veiligheid bracht afbreuk doet aan de ernst van de vermeende vervolgingsvrees.

1.2.1.8. Verzoekster verwijst verder naar de grote hoeveelheid documenten die zij neerlegde die de inval in het kantoor en de schade bewijzen. In de mate dat zij ter ondersteuning van haar standpunt verwijst naar de fotoreeks "17", is eerder reeds vastgesteld dat deze foto's, volgens haar eigen verklaringen, betrekking hadden op de vermeende aanslag op haar eigen woning, en niet op deze in het kantoor. Aangaande de CD-rom waarnaar zij verwijst en waarop volgens haar opnames staan van het kantoor na de inval, moet voorts samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze vaststelling volstaat om noch aan de foto's, noch aan de CD-rom enige bewijskracht toe te kennen. Wat betreft het attest van Shams doet verzoekster thans gelden dat het feit dat dit een kopie betreft volledig buiten haar wil is. Deze argumentatie doet echter geen afbreuk aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name, enerzijds dat het een print is waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en anderzijds –motief dat niet wordt betwist in het verzoekschrift- dat het een document is dat is opgesteld door de voorzitter van Shams op verzoeksters vraag, zodat het gaat om een gesolliciteerd stuk. De objectiviteit ervan kan dan ook geenszins worden nagegaan, en dus evenmin de bewijskracht.

1.2.1.9. Verzoeksters hypotheses verder, over de mogelijke houding van de verwerende partij indien zij andere stukken zou hebben neergelegd, voegt geen meerwaarde toe aan het debat, nu het slechts hypotheses zijn die zich in casu niet manifesteren.

1.2.1.10. Er kan bovendien niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat noch een klacht werd ingediend naar aanleiding van de inval bij Shams, noch melding werd gemaakt van die inval toen verzoekster klacht ging neerleggen met betrekking tot de explosie in haar tuin, verre van aannemelijk is. Verzoekster herhaalt in wezen haar eerdere verklaringen, stellende dat zij het probleem niet groter wilde maken, nu [A.R.] lid is van de regering en hem bestempelen als opdrachtgever. Met deze herhaling doet zij geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde, met name dat het niet aannemelijk is dat verzoekster naar aanleiding van de klacht omtrent de explosie aan haar woning een belangrijke en gelieerde gebeurtenis zoals de inval totaal onvermeld zou laten, temeer daar zij verklaarde dat zij wou dat de politie de explosie aan haar woning zou onderzoeken. Er valt verder niet in te zien welke invloed het feit dat verzoekster haar klacht heeft neergelegd zonder de aanwezigheid van haar man zou kunnen hebben op de vaststellingen van de verwerende partij. Verzoekers argument dat er voor de inval op het kantoor nooit een klacht is ingediend, dat het heel moeilijk is om laattijdig klachten in te dienen en dat het incident dus niet kon worden vermeld naar aanleiding van de klacht over de explosie aan haar woning, is niet meer dan een loutere bewering, en verzoekster toont noch met deze redenering, noch met de redenering dat het niet aan haar was maar aan de voorzitter om klacht in te dienen en die zich niet geroepen voelde om dat te doen, dat zij niet in de mogelijkheid was om de inval bij Shams te vermelden en te liëren aan de explosie bij haar thuis.

1.2.1.11. Voorts, wat betreft het feit dat verzoekster geen begin van bewijs kan voorleggen van de klacht die Shams zou hebben ingediend tegen [A.R.] terwijl dat in alle redelijkheid zou kunnen worden verwacht, doet zij het volgende gelden :

"Eerste verzoekster had vele bewijsmiddelen. Maar deze werden na de aanval enerzijds vernield of anderzijds in beslag genomen.

"Vandaag heb ik nog andere stukken bij. Ik had heel veel bewijzen en documenten, die waren opgeslagen op mijn PC. Ik ben heel veel kwijt want de PC 's werden in beslag genomen toen ze het gebouw binnenvielen. "

(administratief dossier van verweerster, verhoor van eerste verzoekster, p. 5)

"Heeft u daar iets van bij? Die klacht, een kopie of een antwoord van de minister president, ...?"

Een antwoord hebben we niet gekregen. Enig document hier rond en de problemen werden allemaal in beslag genomen tijdens de aanval op ons kantoor. De aanval op ons kantoor was na de klacht. Op 11 juli 2011 vielen ze ons kantoor binnen. " (administratief dossier van verweerster, verhoor van eerste verzoekster, p. 14)

De klacht door eerste verzoekster rechtmatig werd neergelegd blijkt ook uit objectieve informatie. Immers, het is geen uitzondering dat er met de uitkeringen van weduwen gefraudeerd wordt.

"Many widows do not receive an allowance because of corruption and government institutions ' lack of capacity to reach rural areas.

(...)

Another survey conducted by Oxfam and the Iraqi NGO Al-Amal in five governorates across the country showed that 76 percent of widows did not get any government pension. "

(stuk 22, "At a Crossroads, Human Rights in Iraq Eight Years after the US Led Invasion", Human Rights Watch, dd. Februari 2011, verzoekers zetten vet).

Dat eerste verzoekster zich niet verder heeft geïnformeerd en heeft geprobeerd om aanvullende documenten te krijgen in verband met de klacht die zij hebben neergelegd tegen de [A.R.] is niet zo verwonderlijk. Immers, eerste verzoekster heeft veel meegemaakt. Na de aanslag in haar tuin op 20 juli 2011 was eerste verzoekster ervan overtuigd dat ze in haar land van herkomst niet meer veilig kon leven. Eerste verzoekster vreest voor haar leven en voor het leven van haar gezin, en wou niet meer verder zoeken om nog meer documenten te bekomen.

Na haar verhoor bij verweerster is eerste verzoekster wel te weten gekomen dat er, in samenwerking met de Amerikanen, door de Irakese overheid een arrestatiebevel is uitgevaardigd ten aanzien van [H.A.Z.], de persoon die de functie van algemeen inspecteur waarnam op het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken [...] wordt vervolgd omwille van de fraude die er werd gepleegd.

Eerste verzoekster kwam in het bezit van die informatie via andere NGO's. Eerste verzoekster beschikt momenteel over de arrestatiebevelen en deze worden bij dit verzoekschrift als stuk gevoegd (stuk 18 en stuk 19). De arrestatiebevelen liggen voor in de taal Arabisch, maar worden op heden vertaald. Vanaf dat verzoekers in het bezit van de vertaling zullen deze onmiddellijk aan Uw Zetel worden overgemaakt.

De herneming, door verzoekster, van haar verklaringen over het verlies van de betrokken documenten neemt niet weg dat, zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, niet is aangetoond waarom het niet mogelijk zou zijn om via voormalige collega's, parlementsleden of ngo's enig objectief bewijsstuk aangaande de klacht voor te leggen. Het feit dat verzoekster daartoe in gebreke blijft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Haar verwijzing naar een document van Human Rights Watch kan geen soelaas brengen, omdat het haar persoonlijke problemen niet aantoonst. Waar zij thans stelt dat het niet verwonderlijk is dat zij zich niet verder heeft geïnformeerd en heeft geprobeerd om aanvullende documenten te verkrijgen omdat zij veel heeft meegemaakt en vreest voor haar leven en dat van haar gezin weze herhaald dat de bewijslast bij de asielzoeker ligt en dat in casu kan worden verwacht dat minstens een objectief begin van bewijs zou worden voorgelegd teneinde haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat verzoekster ter zake in gebreke blijft doet in casu ten zeerste afbreuk aan de ernst van de vermeende vrees voor vervolging. De arrestatiebevelen die zij bij haar verzoekschrift voegt een waarvan zij ter zitting nog een voor eensluidend verklaarde vertaling voorlegt zijn slechts kopieën waarvan de authenticiteitswaarde niet vaststaat, en bovendien hebben ze betrekking op [H. A. ZXXXXXX] en niet op [H.A. ZXXXX], de man die volgens verzoekster de functie van algemeen inspecteur waarnam op het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken. De stukken bieden derhalve alleen al om die reden geen soelaas.

1.2.1.12. Wat betreft de explosie in haar woning en de bevindingen van de verwerende partij dienaangaande, doet verzoekster gelden dat de ontploffing duidelijk in verband staat met de klacht van Shams en de inval op het bureau. Beide aanvallen –op het kantoor en op haar huis, volgden elkaar zeer snel op, met name binnen een tijdspanne van 10 dagen, en bovendien is het logisch dat er tussen het indienen van de klacht tegen [A.-R.] en de inval bij Shams een bepaalde periode zit, omdat ze werd ingediend bij de premier en zodat het toch een tijdje zal hebben geduurd alvorens [A.-R.] op de hoogte was.

Verzoekster gaat met haar uiteenzetting evenwel voorbij aan het feit dat inderdaad tussen het indienen van de klacht en de inval op haar eigen woning ruim een maand is verstreken, terwijl het niet

aannemelijk is dat [A.-R.] niet de mogelijkheid zou hebben gehad om onmiddellijk achter haar adres te komen en tot actie over te gaan. De tijdsperiode tussen de inval bij Shams en haar eigen huis is om die reden niet relevant, en het betrokken motief blijft derhalve staande. Daarbij komt nog dat het niet aannemelijk is dat dan blijkbaar alleen verzoekster woning werd aangevallen terwijl kan worden verwacht dat ook de andere oprichters problemen zouden hebben gekend. Verzoekster betoogt dan wel dat de klacht wel was ingediend door de vereniging, maar dat zij hoofdonderzoekster was in het dossier en dat zij degene was die de voorzitter heeft aangemaand om klacht in te dienen. Verzoekster verwijst ter ondersteuning naar haar verklaringen tijdens het gehoor, maar overtuigt niet. Uit deze verklaringen blijkt immers geenszins dat zij zich, meer dan de andere betrokkenen bij Shams, naar buiten toe had geprofileerd in dit dossier, doch enkel dat zij de informatie die haar ter beschikking was doorspeelde aan de voorzitter *“om samen een oplossing te vinden. Ik vond dat de voorzitter genoeg contacten had om hier iets aan te doen en dat aan te klagen bij de overheid”* (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4a, p. 13). Aangezien de klacht luidens verzoeksters eigen verklaringen werd ingediend door de organisatie, en zij zelf nooit had geprobeerd om bijvoorbeeld contact te nemen met de ambtenaren binnen de diensten waar fraude werd gepleegd (*ibid.*, p. 12), valt niet in te zien hoe verzoekster zich dermate in de kijker zou hebben gewerkt van [A.-R.] dat zij, en niet de andere oprichters, in zijn vizier kwam. Overigens verklaarde verzoekster tijdens het gehoor bij de verwerende partij nooit expliciet dat haar huis werd geïdendeerd omdat zij de hoofdonderzoekster in het dossier was, doch stelde zij slechts dat het haar huis was dat werd geïdendeerd en niet dat van collega's omwille van de ligging van de woning, die niet beveiligd is (*ibid.*, p. 16).

Bovendien blijkt ook nog dat verzoekster na de aanval op haar woning niet zelf contact nam met haar collega's om hen te verwittigen over het gebeurde en te informeren naar hun situatie. Dit geeft wederom blijk van een onaannemelijke desinteresse in het lot van iedereen die bij Shams betrokken was. Dat zij via de voorzitter de anderen verwittigde doet daaraan geen afbreuk, nu van haar in alle redelijkheid meer betrokkenheid mag worden verwacht en interesse in het wedervaren van haar collega's. Zoals dat ook al in de bestreden beslissing werd gesteld, kan haar verklaring dat zij niet nog meer in de kijker wou lopen en haar nieuwe gsm-nummer niet wou bekend maken haar nalatigheid ter zake niet verantwoorden. Immers nam zij wel tot twee keer toe contact op met de voorzitter. Bovendien toont verzoekster niet aan waarom het niet mogelijk zou zijn geweest om haar collega's te contacteren zonder haar nieuwe nummer kenbaar te maken. Verzoekster stelt daar dan wel tegenover dat het in Irak verboden is om te telefoneren met een onbekend nummer, maar toont dit niet aan, en zij toont evenmin aan waarom er niet nog andere mogelijkheden zouden zijn geweest. Verzoekster heeft overigens, zoals de verwerende partij al stelde, sinds zij in België in veiligheid vertoeft, evenmin nog geprobeerd haar collega's te contacteren, terwijl ze wel in staat was haar voorzitter te contacteren per mail met het oog op het bekomen van een attest.

1.2.1.13. Wat betreft het feit dat verzoekster aangaf getraumatiseerd te zijn na de aanslag op haar woning en zij daartoe een medisch attest voorlegde, weerlegt zij de motieven dienaangaande door te stellen dat zij niet meer dokters heeft geconsulteerd omdat zij ondergedoken leefden. Sinds haar aankomst in België, zo stelt zij, voelt zij zich beter, nu zij in veiligheid is en er wat meer stabiliteit is in haar leven. Evenwel is de Raad van oordeel dat zij met deze argumentatie niet het standpunt van de verwerende partij weerlegt, met name dat zij, buiten dat ene attest, waarvan kan worden aangenomen dat het werd opgesteld op grond van de verklaringen van verzoekster niet aantoonde dat zij ooit in behandeling is geweest en dat bovendien een arts wel bepaalde vaststellingen kan doen aangaande iemands geestelijke en/of fysieke gezondheid maar geen uitsluitel kan geven omtrent de omstandigheden waarin iemand bepaalde letsels van psychische aard opliep, laat staan de exacte datum bepalen waarop iemand een traumatische ervaring heeft ervaren. Het voorgelegde medisch attest kan derhalve niet worden beschouwd als zijnde een bewijs van verzoeksters problemen.

1.2.1.14. Wat betreft de passage in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er geen enkel tastbaar begin van bewijs voorligt ter staving van verzoeksters bewering dat haar woning werd vernield ten gevolge van de meervermelde klacht en dat de aanslag mogelijks moet worden gezien in de context van de veiligheidssituatie in Ameriya, wijst verzoekster op de foto's die zij heeft voorgelegd en waaruit duidelijk te zien zou zijn dat de aanslag specifiek tegen haar huis was gericht. Zij omschrijft de vernielingen en stelt dat de omliggende huizen van de burelen niet beschadigd werden, zodat dit bewijst dat de aanslag tegen haar werd gericht. Voorts verwijst verzoekster naar de gelegaliseerde kopie van de klacht die zij heeft ingediend na de aanval en stelt zij dat de PV's van klachtneerlegging opnieuw voor de RvV worden voorgelegd. Zij betoogt dat het vreemd is dat de verwerende partij deze documenten zomaar naast zich neer kan leggen en vraagt zich af hoe en met welk document zij haar verhaal dan wel kan bewijzen. Het feit dat de verwerende partij informatie in haar bezit heeft waaruit

blijkt dat de bewijswaarde van deze documenten slechts relatief is en dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden doet niets terzake, zo stelt zij: het gaat immers om objectieve en algemene informatie. Op het moment van de aanval was er in de wijk Ameriya geen sprake van sektarisch geweld, de onlusten dateren van in de periode 2006-2007, zoals blijkt uit haar verklaringen uit het gehoorverslag, zo stelt verzoekster. Ook de aanwezigheid van de Amerikanen was op het moment van de aanslag fel verminderd, waardoor die niet tegen hen kon gericht zijn. Haar stelling over de veiligheidssituatie is verkeerd geïnterpreteerd door de verwerende partij : zij bedoelde eerder diefstallen en plunderingen, incidenten die zich op dit moment afspelen in geheel Irak, zo besluit zij.

In eerste instantie dient erop gewezen dat documenten en foto's slechts kunnen worden voorgebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig asielaanvraag. Gelet op de voormelde vaststellingen aangaande verzoeksters verklaringen is dat *in casu* niet het geval. Voorts is de Raad van oordeel dat uit de foto's die verzoekster bijbracht, en waarop inderdaad een aantal vernielingen te zien zijn, kan worden afgeleid dat het opnames zijn van haar eigen woning : op de foto's met vernielingen komt geen persoon voor en de link tussen de foto's waarop wel personen te zien zijn in een ongeschonden interieur kan niet worden gelegd. Omwille van het feit dat een inscenering van locatie en omstandigheden niet is uitgesloten, temeer nu verzoekster reeds ongeloofwaardige verklaringen aflegde -zelfs over de foto's nu eerder al werd vastgesteld dat over eenzelfde foto verzoekster eens verklaarde dat hij betrekking had op de aanslag op haar woning en dan weer op die op haar huis- zodat deze foto's alleszins geen bewijs kunnen uitmaken van het feit dat het haar woning was die werd vernield, laat staan onder welke omstandigheden deze vernielingen plaatsvonden. Wat het proces-verbaal van klachtneerlegging betreft kan worden volstaan met, andermaal, een verwijzing naar verzoeksters ongeloofwaardig relaas en de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat er een zeer groot circuit aan valse Iraakse documenten bestaat en dat deze op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Aan de door verzoekster neergelegde pv's van klachtneerlegging kan om al deze redenen dan ook geen enkele bewijskracht worden ontleend. Er valt niet in te zien waarom de informatie uit het administratief dossier met betrekking tot valse documenten niet zou kunnen worden toegepast in het huidige geval. De vaststelling blijft dus dat er geen enkel bewijskrachtig stuk voorligt van het feit dat er op verzoeksters woning een aanslag zou zijn gepleegd die zijn oorzaak vindt in de klacht die door Shams werd neergelegd tegen [A.R.]. Het uitgangspunt dat de aanslag mogelijks zou moeten worden gezien in het licht van de veiligheidssituatie in Ameriya is dan ook overtuigend, zodat verzoekster geen belang heeft bij het eventueel gegrond bevinden van de grieven die ertegen zijn gericht.

1.2.1.15. Met betrekking tot het feit dat verzoekster legaal, met haar eigen paspoort en per vliegtuig Irak heeft verlaten, doet verzoekster gelden dat zij alles heeft overgelaten aan haar smokkelaar en dat deze alle contacten heeft gelegd en bevoegden heeft omgekocht zodat zij geen problemen zou hebben bij haar vlucht uit Irak. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster niet ontkent dat zij onder haar eigen naam en met haar eigen paspoort reisde en dat, indien zij daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met [A.R.], een minister, het niet aannemelijk is dat zij dit risico zou hebben genomen, ongeacht het feit dat de smokkelaar desgevallend mensen zou kunnen omkopen. Immers liep hij, door verzoekster onder haar eigen identiteit te laten reizen, evenzeer een groot risico. Verzoeksters houding is dus wel degelijk van aard om de ernst van de door haar beweerde problemen dermate te relativiseren dat ze tot een ongeloofwaardig gegeven worden herleid.

1.2.1.16. Wat het feit betreft dat verzoekster via haar echtgenoot zou hebben vernomen dat onbekenden naar hen waren komen vragen in een winkel in de buurt en de bevindingen dienaangaande van de verwerende partij, stelt verzoekster dat deze gebeurtenis dateert van ongeveer 10 dagen na de ontploffing bij hun woning. Het was haar schoonmoeder die haar echtgenoot had verteld dat men was komen vragen naar de bewoners van het huis, waar ze verbleven en/of wanneer ze terugkwamen. Het ging, volgens haar schoonmoeder, om mannen die lid waren van een bepaalde groepering. Verzoeksters echtgenoot heeft dit voor haar verborgen gehouden en heeft het pas verteld toen ze in België waren. Het is dus logisch dat zij hierover niet meer gedetailleerde verklaringen kon afleggen.

1.2.1.17. De vaststellingen die de verwerende partij deed aangaande deze laatste verklaringen van verzoekster blijven onverminderd overeind: niks stond verzoekster immers in de weg om, eens zij werd ingelicht door haar echtgenoot, verdere informatie te vragen. Voorts blijft de vaststelling dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat deze onbekenden niet haar naam noemden maar enkel navraag deden naar de eigenaars van de woning, hun verblijfplaats en hun eventuele terugkeer, zodat er weerom geen enkel verband is aangetoond met de eerdere beweerde gebeurtenissen in het relaas, dat reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden.

1.2.1.18. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd in de vluchtelingenrechtelijke zin. Aangezien haar problemen in concreto moeten worden aangetoond kan verzoekster niet volstaan met een verwijzing naar de stukken 26, die algemene informatie omvatten over de corruptie –onder meer op het vlak van de sociale tegemoetkomingen- in Irak. Ook het feit dat zij als activiste of medewerkster van een NGO over een risicoprofiel zou beschikken –verzoekster verwijst daartoe naar een rapport van HRW van februari 2011 en naar richtlijnen van het UNHCR van 31 mei 2012 inzake asielzoekers uit Irak- volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij concrete problemen kent die kunnen worden gekwalificeerd als vervolgingsdaden in de voormelde zin.

1.2.1.19. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zodat de oefening die verzoekster doet, met name het inpassen van haar relaas in de vluchtelingendefinitie, niet dienstig is.

1.2.1.20. Het eerste middel is niet gegrond.

1.2.2.1. In een tweede middel roept verzoekster een schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

1.2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert in het geheel niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

1.2.2.3. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (RvS29 november 2007, nr. 177.396,. Dienaangaande wijst de Raad er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is zodat zij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

1.2.2.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dan meer bepaald wat betreft de hypothese van het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c).

1.2.2.5. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Dienaangaande luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

1.2.2.6. Reeds in de bestreden beslissing werd dus omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich onder meer heeft gestoeld op het CEDOCA-document "Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad", van 5 januari 2012, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij haar nota voegde de verwerende partij een update van 16 juli 2012 die zou bevestigen dat de vaststellingen en conclusies van de SBR van 5 januari 2012

gehandhaafd blijven. Verzoekster werd van deze update in kennis gesteld doch heeft daarover ter zitting geen expliciet standpunt ingenomen.

1.2.2.7. Verzoekster is het niet eens met het motief dat het geweld in Bagdad niet aanhoudend zou zijn en de impact op het leven van de Iraakse burger eerder beperkt zou zijn. Zij verwijst naar een passage uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd ter ondersteuning van haar standpunt en citeert uit verschillende persberichten waarin melding wordt gemaakt van de nog steeds ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers en die betrekking hebben op de periode van maart tot juli 2012 en waaruit zij afleidt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is, met name gaat het over herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Verzoekster betwist verder dat er geen voortdurende gevechten zouden zijn. Bij de strijd die wordt gevoerd worden bepaalde zogenaamde risicogroepen gevisieerd, maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoekster verwijst verder naar een passage uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needsof asylum seekers from Iraq”* van 31 mei 2012 waarin wordt verwezen naar de aanslagen in 2011 en 2012 met grote slachtofferaantallen. Zij voegt, ten slotte, ter zitting nog een internetartikel bij van www.shafaag.com waarin in het algemeen wordt verwezen naar de algemene veiligheidssituatie in Irak en de corruptie die er heerst.

1.2.2.8. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratie dossier toegevoegde informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Centraal Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de SRB van 5 januari 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende:

“Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)”.

Waar verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad tot juli 2012 en een verwijzing naar het standpunt van ‘Iraq Body Count’, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van 16 juli 2012 een onderzoek heeft gevoerd naar de aanslagen tot en met juni 2012 en de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van ‘Iraq Body Count’. De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”.*

De SRB van 16 juli 2012 herneemt deze informatie en voegt daar onder meer aan toe :

“In de eerste helft van 2012 bleef het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen (...). Begin 2012 (...) richtten de aanslagen

in Bagdad zich grotendeels tegen de Iraakse politiediensten en sjiitische wijken. In de maanden die daarop volgde werden, naast de politie en de sjiitische bevolking, eveneens het Iraakse overheidspersoneel en sjiitische pelgrims gevisieerd. (...)

Uit deze update, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers” waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwees en met verschillende andere gezaghebbende informatiebronnen, blijkt dus, in navolging van het document van 5 januari 2012, dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn van willekeurig geweld. De informatie die verzoekster bijvoegt, noch de verwijzing naar enkele passages uit de bijgevoegde landeninformatie, terwijl die uiteraard in zijn geheel moet worden gelezen om de nuances die erin werden opgenomen tot hun recht te laten komen, doen daaraan afbreuk: hieruit blijkt geen situatie van “open combat”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Bovendien heeft het stuk bijgebracht als stuk 25 betrekking op een algemene beoordeling van het hele grondgebied, zonder enig territoriaal onderscheid, zodat het evenmin dienstig is om de motivering desbetreffend te ondermijnen.

Uit de SRB's die voorliggen dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tot en met de eerste helft van 2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Verder kan niet worden ingezien waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

1.2.2.9. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de verwerende partij de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een

lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

1.2.2.10. In de mate verzoekster voorhoudt dat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat zij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

1.2.2.11. Verzoekster heeft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond, noch een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

1.3. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker

2.1. In hoofde van verzoeker werd door de verwerende partij vastgesteld dat hij zijn asielaanvraag baseert op de problemen van zijn echtgenote en uitdrukkelijk verklaarde geen eigen problemen te hebben gehad, waarna wordt besloten, ingevolge de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in haren hoofde, dat bijgevolg ook wat verzoeker betreft niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2. Ten aanzien van deze beslissing werd geen ander middel aangehaald dan datgene dat onder punt 1 reeds werd beoordeeld en ongegrond werd bevonden. Er zijn dan ook geen redenen die de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker zouden kunnen rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS